vrijdag 23 oktober 2015

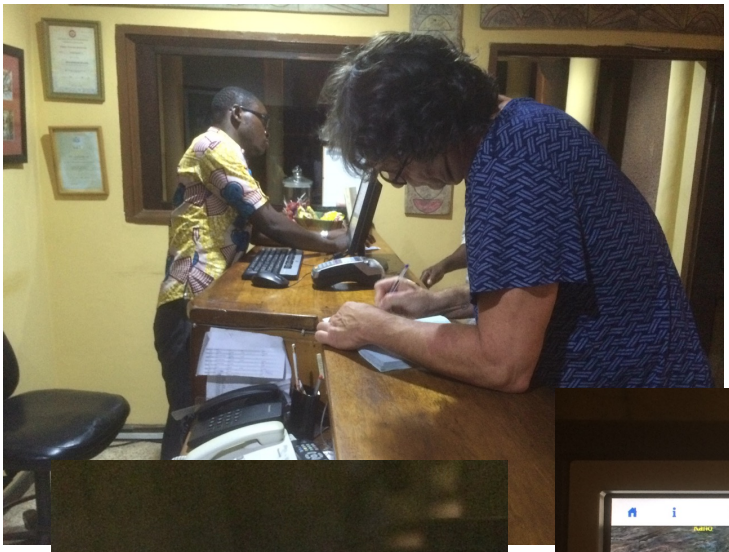

We zijn er weer!
Het lijkt zelfs een beetje op “thuis komen”.

De reis was “voorspoedig” en comfortabel.

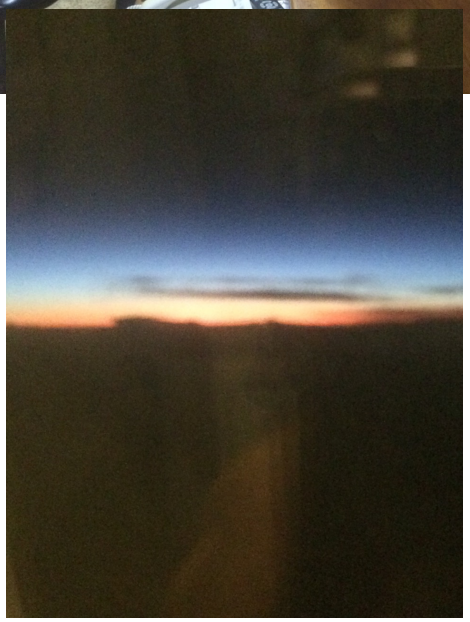

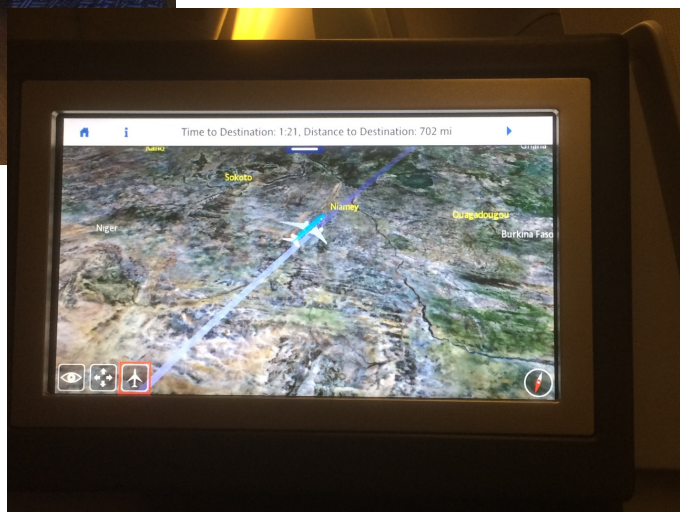

Het is weer warm en gelukkig is het bier weer koud.

Dit wordt een kort verslagje. Morgen heel vroeg naar het vliegveld om om 8AM naar Kumasi te vliegen.
De doelen van deze reis geef ik later deze week wel een keer.
Het belangrijkste nieuws van vandaag was, dat de spullen uit de container, volgens Sr Judith “grand style”, door de bisschop aan de kinderen in het kamp zijn overhandigd.

De eerste foto’s van de aankomst van de container in Sunyani hadden we al:

Maar vandaag heeft het de bisschop behaagd om alles persoonlijk in grootse stijl te overhandigen. Dan zien we over een paar dagen alles echt “in gebruik”, en dat vind ik zelf veel leuker dan het geven.

Van dat festijn kreeg ik net in Accra deze foto’s:

En bij deze had ik eigenlijk graag zelf toch aanwezig willen zijn:

Kinderen……

Volgende week ontmoeten we onze tien scholieren! Zal bijzonder worden.
Dit zijn zeven van de tien:

En dan dat verhaal van die vrouw van 34 jaar die dood ging na de bevalling van een nu nog levend kind!

Ik heb op Schiphol toen maar een “Nijntje”-knuffel in Delfts-blauw jurkje gekocht .

Zal een apart moment worden……..

Wordt vervolgd…….

25 oktober 2015

We zijn weer gearriveerd.
Overigens, ik zit dit stukje pas op zondagmorgen te componeren. Gisteravond werd het wat laat, omdat bijna alle bekenden hier uitgebreid kwamen binnen rollen, mee aten en gebruik maakten van de inhoud van de koelkast.
Het is nu bewolkt, prima temperatuur en ik zit even lekker voor de "hut" dit te typen.
Het geluid van vannacht van de "talking drums" ergens in het dorp t.g.v. van de begrafenissen hier, is nu verstomd en heeft plaats gemaakt voor getjilp van mussen en geluiden van duiven en onbekende Ghanese piepsijzen. Ik ben geen ornitholoog.

De vlucht met Starbow van Accra naar Kumasi was probleemloos en kort. In 30 minuten vliegtijd weten ze dan toch wel weer de gebruikelijke koekjes en het flesje water te "serveren"! Op het vliegveld werden we omhelsd door de "afhaalservice" uit Drobo. Onvoorstelbaar hartelijk.
En toen begon een interessante rit, die normaliter 3 uur kan duren. Alle varianten om met die tijd iets te doen, hebben we weer mogen meemaken.
Allereerst sta je in een gigantische file in Kumasi, achter auto's waarin en –op alles wat je maar kan bedenken, wordt getransporteerd. Ik noem voor de grap wel eens de geiten-op-het-dak.
Die dus:

Misschien ga ik nu eindelijk wel als betrouwbaar worden gezien?
Op dat moment passeert er een ambulance met zwaailichten en sirenes.

En herinnert onze chauffeur zich, dat er op ons busje ook iets met “Hospital” staat en enkele rode kruisen.
Resultaat?
Het gaspedaal ging tot de bodem.
De voorbumper zat vrijwel aan de ambulance geplakt en de claxon maakte overuren!
En toen zaten we heel snel aan de andere kant van Kumasi!
Omdat dat soort dingen, na de droge-koekjes-in-het-vliegtuig-als-ontbijt, hongerig maken, moest de gewonnen tijd worden benut om aan te leggen bij één van Franks favoriete plekken waar “porc” wordt verkocht. Puur Afrikaans, zalig gepeperd en bereid in iets wat nu eens niet uit de fabriek van Weber komt, terwijl de producten ook niet met gereedschap uit de serie “Herman den Blijker” worden bewerkt tot hapklare brokken. Zie foto’s.

Onderweg in de bus kwamen nog wat foto's van het kamp binnen. We hebben de indruk dat het overhandigingsritueel een onderdeel was van de opening van hun nieuwe basisschool. Komen deze week foto's van.

Duidelijk is wel dat de tafeltjes en stoeltjes ter plekke zijn!

De aankomst in St Mary's was eveneens hartelijk. Angie had een lunch bereid en de nieuwe koelkast was goed gevuld.

Ik heb alleen nu een andere slaapkamer. Die waarin ik altijd vertoefde was op slot en bleek na ontsluiting een aandoenlijke mate van mufheid uit te wasemen. Ook iets met spinnenwebben en zo. Zoals gebruikelijk is het ene bed met klamboe om te slapen en gebruik het andere als opslag.

Heel handig en zo.

En dan de grootste cultuurschok in onze "hut". Wie mijn verslagjes van mei 2014 nog kent, weet dat ik daarin iets unieks heb beschreven. De douche!
Er zijn nu een paar kleine wijzigingen.
Het lampje in de boiler brandt eindelijk weer.

En nog belangrijker……
Als je de linker kraan opent, komen er een paar druppels water uit de douche die duidelijk warmer zijn dan voorheen!!

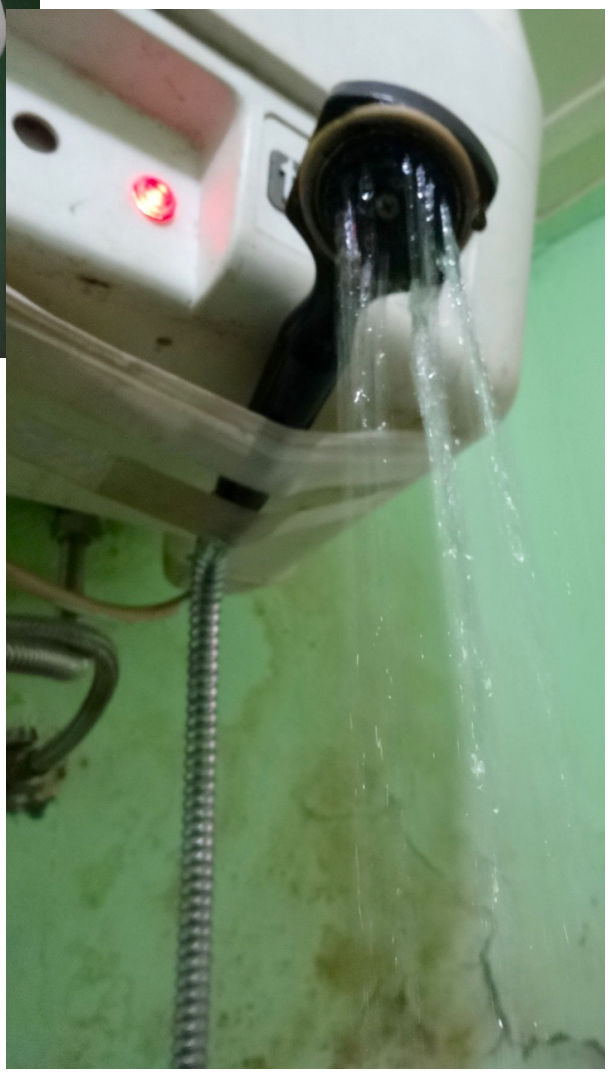

Verrukkelijk en ongekend!!!!!
Ook weer niet zo, dat je bij misbruik kan worden afgevoerd naar een brandwondencentrum.

Het is nu 7:45AM
Agnes is naar Kumasi en dus vandaag niet mee naar de kerk.
Even niets doen is ook wel eens heerlijk.
Henk zaagt in zijn slaapkamer nu virtueel nog wat tropisch hout om en over 45 minuten krijgen we de verrassing van Angie's ontbijt.
Vandaag wordt overigens verder gevuld met overleg over het programma van deze week, overleg met de smid over het speeltuintje, het repareren van wat touwwerk aan de schommels en nog zo een en ander.
Gisteren hebben Henk en ik alweer uitgebreid zitten brainstormen over alles hier. Horen jullie later wel.

Als laatste impressie nog een plaatje van gisteren. De bank van Henk staat in een schaduwrijk bosje. Het bier halen we dan even uit de “hut” en dan is het daar prima toeven……

Wordt vervolgd……..

zondag 25 oktober 2015

Eind zondagmiddag.
Wij zijn weer niet-druk bezig met het einde-middag-ritueel.
De insiders weten dat.
Iets met stoeltjes buiten zetten.
Koelkastinhoud een zinvol bestaan geven.
Een tak weer tot kunst transformeren.
Een dagelijks verslagje schrijven.
En tegen al die kindjes (ja Marieke, het blijven "k…kindjes") "No" roepen op het begin van hun geluid met "Gimme…"!!!

En dus zijn we vanmorgen voor diezelfde jonge mensexemplaartjes maar weer bezig geweest om de schommels te repareren.

In mei was het probleem al duidelijk. De touwen zouden doorslijten. We hadden met de timmerman een oplossing afgesproken.
Laten we hieruit dan maar weer de Afrikaanse methode van probleemoplossing leren: je doet gewoon niets. Dan wacht je tot het kapot is en vervolgens leg je er slechts een knoopje in!!!!!

Hadden we zien aankomen en dus bestond een deel van de overbagage weer uit gereedschap.

Opgelost!!!!!!!

En meteen meervoudig getest!!

Voor de rest vandaag nog succesloos aan het worstelen geweest met het internet. Frank ging een lokale SIM-kaart kopen is daarna verdwenen……..

Zien we morgen wel weer.

Ik heb nog wat boodschappen te doen. Ben een beetje m'n scheerspullen vergeten en vrees, dat een goed geslepen machete de oplossing moet worden. Morgen dus met Thony of Emmanuel maar even de markt op.

Ook gaan we morgen soliede aan de gang. Vandaag zou de smid nog even komen. Niet dus….
Ook zou er een programma voor de komende week zijn. Eveneens…..
Henk en ik gaan morgen even flink tekeer.
Eerst gaan we alle echoresultaten van de afgelopen maanden bekijken.
Dan zoek ik gewoon één van de artsen op en ga het ER-programma regelen: alle protocollen en zo.
Tevens ga ik met Theresa de spelmogelijkheden op de afdeling bespreken. Toen we er gisteren naar vroegen, zaten alle kinderen weer ouderwets apathisch naast hun

eveneens amorf aanwezige moeder, niets te doen. We hebben nog wat loombandjes, de laatste, overhandigd, maar de rest van de spelmogelijkheden zou wel eens met moeders en kinderen naar de onderscheidene hutjes kunnen zijn afgevoerd. Doet men niets aan!!!
Boeiend onderwerp morgen.
We willen ons doel, dat de kinderen kunnen spelen en plezier hebben, niet los laten.
Gaan we tegenaan!.
Al dat soort ideeën hebben Henk en ik gisteren al uitvoerig, op de "Henk-bank" zittend doorgenomen.
Na de lunch, jawel geit, rijsteballen en pindasoep, ben ik op voornoemde bank even lekker buiten gaan "uitbuiken".
Heerlijk om dan even niets te doen en dan ook te accepteren dat velen dat principe hier ook als standaard handhaven.
En toch….
Dan kijk ik naar zo'n groepje bomen met schaduw…

In de schaduw zit een collectie mensjes.
Gewoon "mens" te wezen.
Niet meer.
Er wordt wat gescharreld.

Naast me neemt iemand met een mobieltje plaats in een net, dat een hangmatfunctie heeft gekregen.
Een schommel wordt statisch benut.

Onderwijl moet het noodzakelijk brandhout voor de kookpot worden geraapt.

En wat steek je daar dan van op?
Geen idee….
Misschien hoogstens, dat het verrukkelijk kan zijn om hier, in deze ongekunstelde cultuur, alleen maar "mens-te-mogen-zijn". Mogelijk is dat de uitleg, dat mensen hier een geweldig gemeenschapsgevoel hebben, maar ook onvoorstelbaar alleen maar individu kunnen zijn en zich dan afsluiten, omdat ze alleen maar even willen "zijn". Moeilijk te verwoorden.
Misschien is dit de verklaring dat ik mensen ken, die in deze omgeving een ander, en veel meer "eigen" mens werden.
Misschien ikzelf ook wel?
Misschien is dit waarom de cultuurschok weer terug naar huis groter is dan heen.
Geen idee.

En dus attaqueert Henk weer wat natuurproducten…

Wordt vervolgd……

maandag 26 oktober 2015

De eerste echte werkdag hier.
Verslagje nr. 4. En ik realiseer me dat er relatief weinig foto's zijn.
Zal meer m'n best doen….
Wel heel veel praatwerk vandaag.
Schijnt ook een karaktereigenschap van me te zijn?

Na een nacht met een decibelrijke tropische bui op het dak van de hut, was het goed ontwaken.
De douche geeft nu echt heet water!!! Er moet wat lauw water bij!!!
Geen idee hoe lang dat goed blijft gaan.

Eerst werden we door het management officieel welkom geheten met weer veel "gebitrijke" Indiase glimlachen.

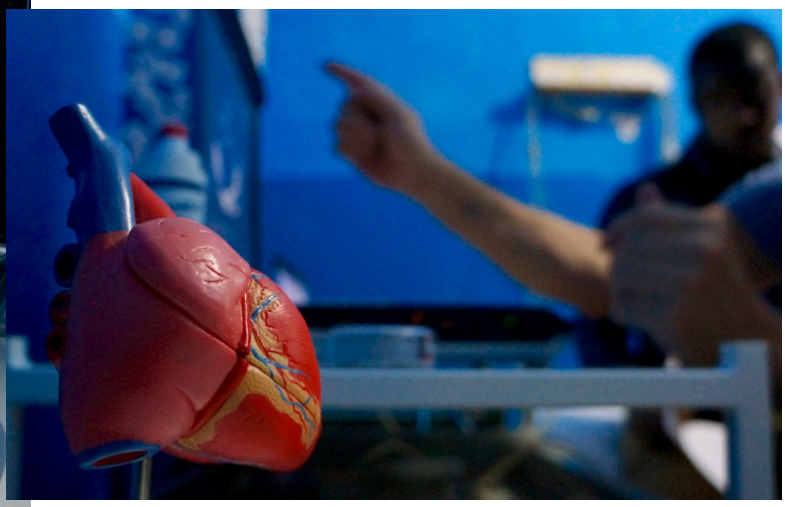

Waarna de "ECG-room" werd bevolkt met een airco op 30 graden!

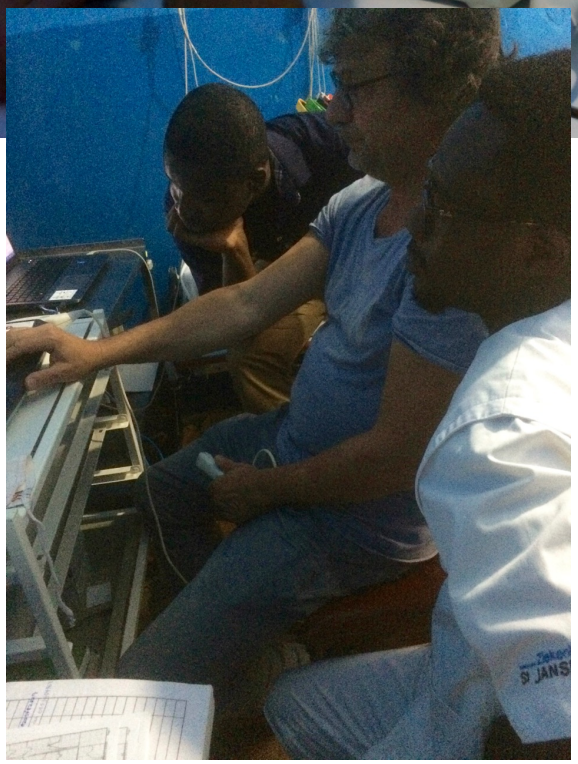

En iets als bovenstaand plaatje heb ik in april ook al ongeveer gemaakt, maar ik blijf het leuk vinden. Dus…..

Genieten hier mag best een beetje.

Zoals de lunch hier ook altijd weer een geweldige sociale kermis is. Sinds januari is het een gewoonte geworden dat iedereen, met wie we werken “gewoon” mee eet!
En nee, wij eten de botten nog steeds niet.
Te luidruchtig en zo.

En na de maaltijd duikt een ieder weer in de social media.

Nog even over vanmorgen. We zijn echt onder de indruk van wat de twee jongens qua echo doen. Ze zijn zo enthousiast en serieus ermee bezig!
Het probleem is enkel, dat de dingen die zij doen, onvoldoende door management en dokters wordt ondersteund. En dat is de grote uitdaging voor ons.
En dus plakte Dirk vanmorgen weer z’n meest “charmante” grijns op z’n smoel, nee ik heb nog geen scheerapparaat gevonden, en heb net zo lang “onprettig” achter dr Benneh aan gelopen, tot ik hem kon spreken.
Boeiend.
Hij “organiseerde” uiteindelijk een meeting met de mensen op de ER en Sr Theresa. Dat laatste om de voortgang van het speelproject voor de kinderen te bespreken.
Ik heb hem dankbaar aangekeken.
En verteld, dat ik met beiden vanmiddag al een afspraak had.
Waarna Dirk weer gewoon de regie had……..

En dus stuiterden Thony, Emmanuel en ondergetekende na de lunch naar de ER.
Het gesprek daar laat zich wat lastig samen vatten voor dit soort verslagjes.
Laat ik het beperken tot de constatering, dat alle werk kennelijk in eerste instantie wordt gedaan door niet-gespecialiseerde verpleegkundigen.

Die vervolgens moeten “raden” wat het probleem is .
En daarna worden verondersteld op eigen initiatief het internet te raadplegen.
Om wederom uiteindelijk in een soort “trial and error” situatie een therapie te starten.
Onvoorstelbaar!!!!!!
Hoe verander je dat?
Want dit is uiteraard volstrekt onacceptabel.
Ik had een soort protocol voorbereid, maar heb toen besloten alles terug te voeren tot het eerst mogelijke.
Omdat alles tegelijk als een dodelijk schot hagel zou worden opgevat.
Sorry, onsmakelijke vergelijking, maar nadat ik in vergelijking daarmee voorstelde om heel zachtjes alleen het ECG als techniek in te masseren, werd dat idee omarmd.
Waarna zich vanavond weer een discussie ontspon over het vinden van een ruimte op de ER. Iets wat alleen het management zou mogen beslissen……
Er is een heleboel werk te doen……..

Daarna ben ik nog even naar de ward gegaan om met Theresa te praten over het speelproject voor de kleintjes.
Trof haar aan in een rij moeders met kindjes op de arm om die van een infuusnaaldje te voorzien.

Ga morgen wel met haar praten en dan meteen een foto- en videosessie daar realiseren.

En toen we na de einde-dag-ceremonie-op-stoeltjes-voor-de-hut weer naar binnen wilden, bleek het licht uitgevallen te zijn.
Oorzaak?

Slecht contact in de hoofdschakelaar.
Gerepareerd met een schroevendraaier en een combinatietang.
Ongelooflijk?
Ik geloof het.

Ach, en toen ontspon zich na het avondeten met de vrienden hier nog een interessante discussie over verantwoordelijkheden.
Hierover later misschien meer.

Wordt vervolgd……

dinsdag 27 oktober 2015

Ja, ook deze dag is weer eens anders verlopen dan gepland. Maar wel zinvol en geweldig.
Laat ik het maar gewoon in chronologische volgorde spuien.
Nu weer even alleen voor de hut zittend.
Meteen heb je dan een trosje mieren aan je poten hangen, maar die hadden niet terug van enig smeerwerk met DEET!

Vanmorgen eerst weer een van de Angie-varianten op het thema "ontbijt". Veel teveel brood dus, met mayonaise!!! En gelukkig ook een dosis omelet.
Goed binnen te houden.

De planning was, om eerst naar de ER te gaan, maar daar was het een ietsepietsie te druk. Struikelend tussen de matrassen op de vloer ben ik toen maar afgereisd naar de ECG-kamer.
Om halverwege de ochtend m'n opwachting te maken bij Theresa. Iets met bespreken van speelprojecten en controle van spullen die we hadden achtergelaten.
Raad wat????
Niets meer over!!!!!
Alleen zouden er nog een paar boekjes in "Dutch" zijn opgeborgen. Bleken "Jip en Janneke" in de Engelse vertaling te zijn en Winny the Pooh.
Verrekte Engels dus.
Wat ze daarmee moesten….
Nou uhhhhhhhh…..

Voorlezen?
Oeps, dat was een idee, alleen , wie moest dat dan doen?
Nou, de moeders?
Tja, die beheersten het Engels toch minder dan verwacht!!!!
De verpleging?
Tuurlijk!!!! Als ze tijd hadden. Dus Dirk weer z'n charmante grijns op z'n bakkes getoverd en aangekondigd dat hij om twaalf uur dat zou komen meemaken.

Laat ik dan maar gewoon even wat foto's laten zien om het verhaal wat kleur te geven.
En zat er weer eens geen beweging in…..

Dit deel van de story afrondend, ben ik om twaalf uur naar binnen gekuierd om te constateren, dat toen absoluut niemand iets aan het doen was.

Het probleem is enerzijds, dat er absoluut geen ruimte op de ward is om te spelen. En spullen die daar passen, passen ook in een tas van de moeders en daarin verdwijnen ze dan ook.

Het speeltuintje is nog niet af, maar is wel een oplossing en deze week wordt verwacht, dat er een draaimolen wordt geplaatst, waarop ook de peutertjes kunnen plaats nemen.
Ballonnen werden erg gewaardeerd, maar zijn op en zijn in Drobo niet te koop. Misschien morgen in Sunyani?
We moeten het idee van wat karretjes en ander rijdend spul gaan uitwerken, waarmee het Ghanese peuterdom over de gangen naast de ward kunnen rossen!!!
En misschien dan onder het hek naar beneden kunnen duvelen? Moet een oplossing voor komen. Dat idee werd wel omarmd.

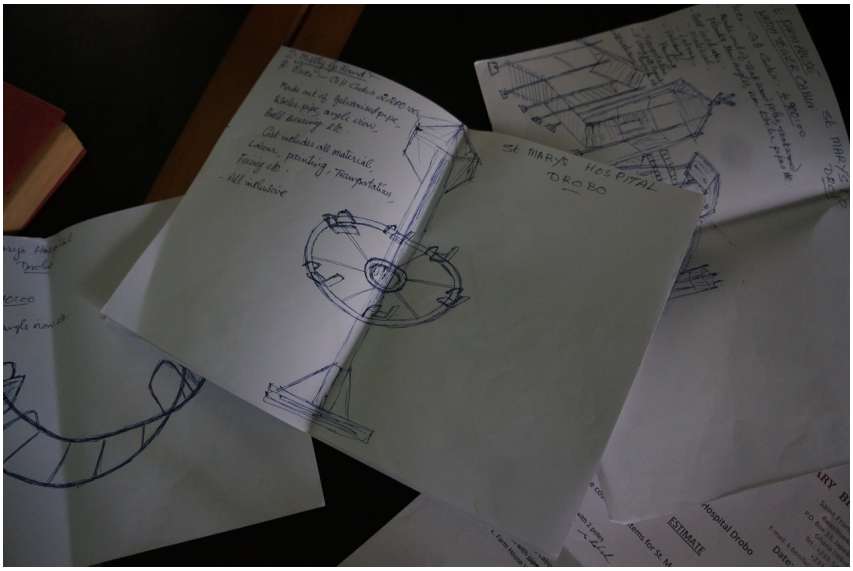

Intussen was ik nog even op de ER geweest om over het ECG-verhaal te overleggen. We zijn maar eens begonnen met eerst een lijstje indicaties voor dat onderzoek te laten accepteren en voorbereidingen te treffen om de binnengesmokkelde ECG-apparatuur naar de ER te verplaatsen. Het standaard probleem is dan “there is no room”.
Oh nee?
En als we (=jullie!!!!) nou eens die kolerezooi in de daarvoor bestemde kamer opruimden???
Geweldig idee!!!!!!

Zucht……

Ik blijf het boeiend vinden.
Dus van de ER maar wat prentjes.

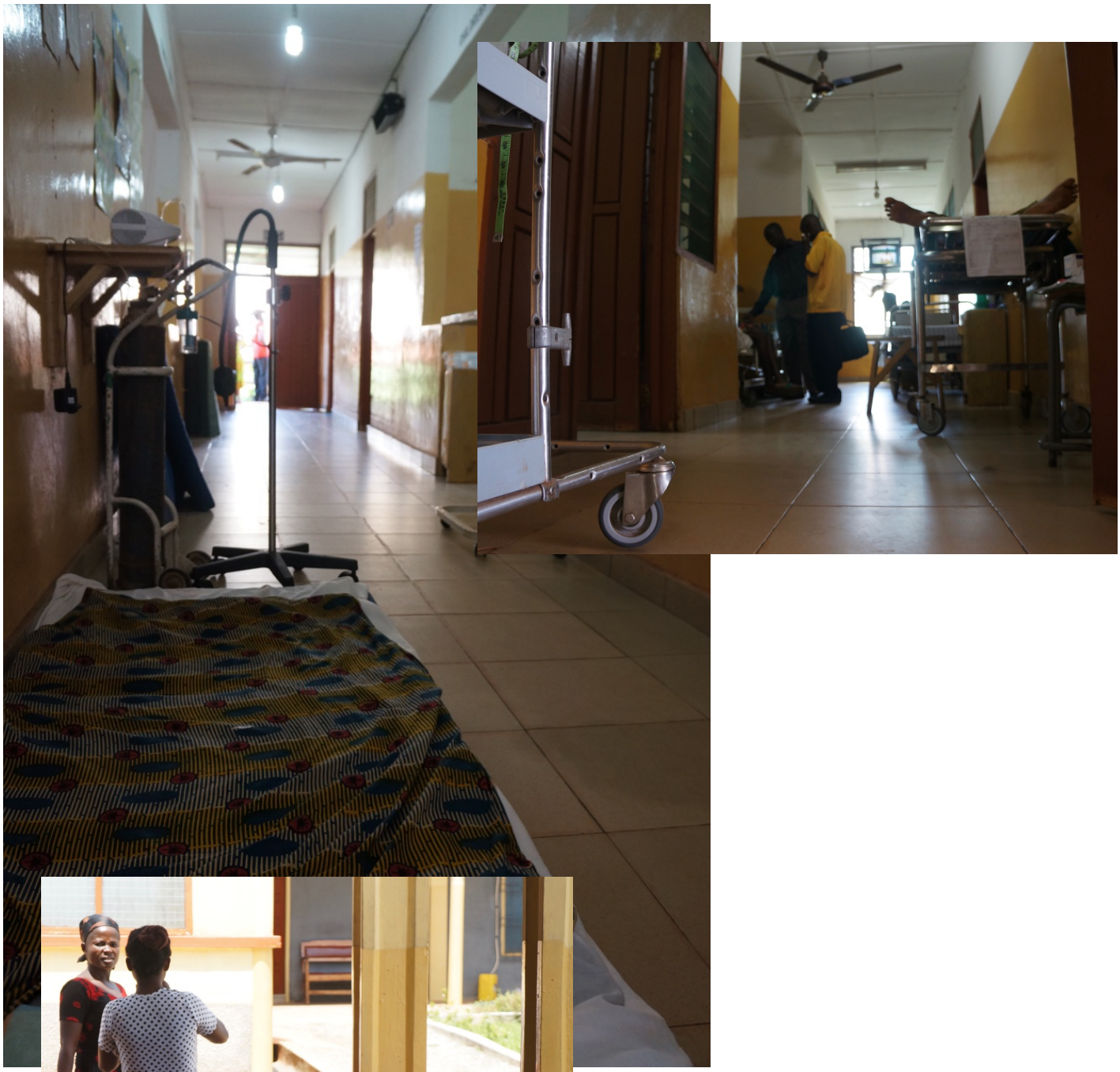

En buiten op een bankje ligt dus gewoon iemand met een status een tukje te doen.

Vanmiddag even met Frank wat foto's gemaakt van de nieuwe maternity ward.
De ingang suggereert een zekere "grandeur".

Maar de "aankleding" van de trap is gewoon zuiver "Afrikaans" en dan zijn we weer gewoon met beide poten op het tropische gras!!

De gang is buitengewoon ruim gebouwd en dus staan daar eveneens ouderwets en gebruikelijk weer bedden met patiënten.

Dan maar wat foto's van wat "zwarte kindjes"? Schijnen we als stichting ook wat voor te doen.

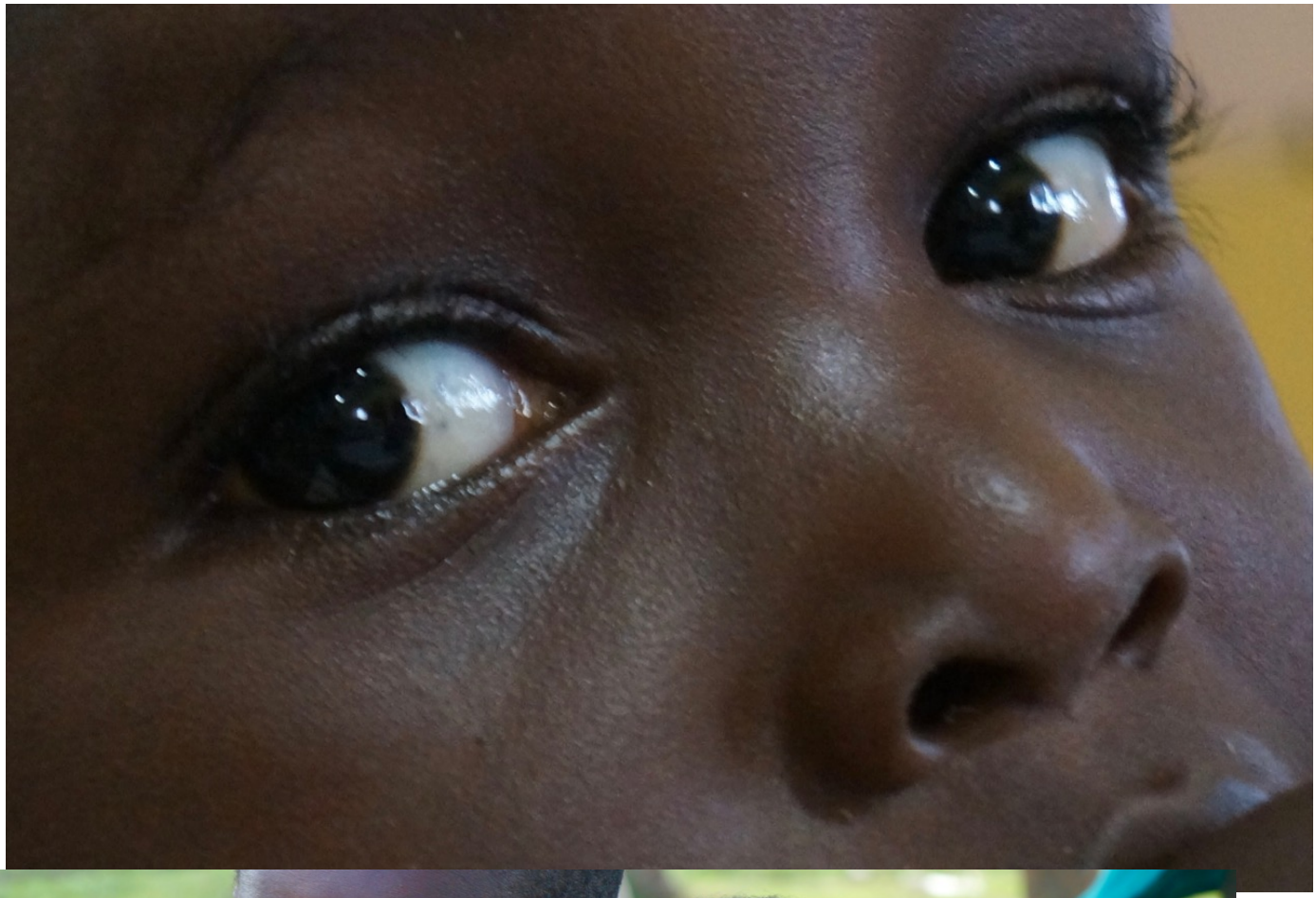

Morgen naar het kamp en bisschop.

Wordt vervolgd……..

donderdag 29 oktober 2015

Sorry, gisteravond even geen deeltje geschreven. Het was een pietsie laat geworden en de indrukken waren overweldigend geweest.
Gisterochtend eerst met Sr Serena en Theresa nog eens gekeken naar wat er nog aan speelgoed was overgebleven.
Bedroevend!!!!
En dan moet ik deze week nog een video maken van spelende kinderen. Zal wel een list verzinnen.

Zie straks ook de verschillen met onze ervaringen in het kamp! Na deze ervaring met z'n allen richting kamp afgereisd in de pick-up. Waarom niet het busje? Was niet helemaal duidelijk. Aan het eind van de dag wel!
De ontvangst door Sr Judith was weer figuurlijk, maar ook letterlijk, verpletterend en hartverwarmend.
De nieuwe studenten zaten "officieel" op ons te wachten en keken wat timide. Dat veranderde snel, nadat Henk en ik met ze mochten praten. Het ijs, wat in Ghana niet bestaat, was volledig gebroken en verdwenen. Bevlogen mensen. Snap waarom deze zijn geselecteerd.

De wijze waarop we met ze gaan communiceren moet nog worden uitgewerkt, maar het woord FaceBook produceerde alom grijnzende gezichten! Nu nog een beetje de internetverbinding in het kamp stabiliseren.
Dan eerst maar de obligate groepsfoto met studenten, chief en Sr Judith.

Bijzonder moment. En eerlijk, het eerste zien van ze in werkelijkheid, na dit jaar van met iedereen voor ze gewerkt te hebben, raakte me een pietsie.
En onderweg naar Sunyani begreep ik van Sr Judith pas de volledige impact van wat we voor ze aan het realiseren zijn. Er was echt geen uitzicht op toekomst en dit is absoluut uniek voor ze.
Daarna zouden we de spullen uit de container mogen zien.
Ging dus weer een beetje anders dan we ons hadden voorgesteld.

Kom je buiten, blijkt daar rondom het schoolplein, onder yembeh-geroffel, een metertje of vijftig aan zwarte peutertjes en kleutertjes opgesteld te zijn, die allemaal even moesten worden “ge-high-fived”. Ik daag jullie uit dat gewoon met droge ogen te doen!!!

De rondleiding langs de klassen was diep-treffend en indrukwekkend.
Alle knuffels waren niet aan individuele kindjes overhandigd, maar alles is gebruikt om onderwijs te geven. Fantastisch constructief denken en handelen. Echt diep onder de indruk. Tafels en stoelen staan nog opgeslagen te wachten.
Behoefte is nog wel aan literatuur in Frans en Engels. We zullen kijken. Emailadressen zijn weer uitgewisseld…
Dan maar verder volstaan met een reeks visuele indrukken. Zegt misschien voldoende.

En toen was er nog iets.
Zie begin van deze verslagjes.
Laat ik het zo proberen te verwoorden, als je dan echt het kamp in gaat, als dan de stemming steeds gedrukter gaat worden, als je dan plots wordt uitgenodigd binnen te treden in een onvoorstelbaar sjofele vluchtelingentent, als je dan de hand schudt van een kersverse weduwnaar, als je dan even plots het kleinste zwarte wezentje wat ik ooit heb gezien in je handen krijgt gedrukt, als je daarvan dan het verhaal kent……..

……dan heeft Dirk het even een pietsie moeilijk en van dat moment zijn lekker geen foto's.

En even daarna rossen we in de pick-up, Sr Judith in de cabine, de twee jongens in de laadbak, naar Sunyani naar de bisschop.
Na het achterlaten van Thony en Emmanuel in de stad, deed zich nog een klein technisch probleempje voor, de deur aan mijn kant wilde niet meer sluiten.
De verdere rit naar het huis van de bisschop werd gekenmerkt door een speciale situatie in bochten naar links. Mijn taak was het om te zorgen dat de deur dan niet fantasievol als richtingaanwijzer naar de andere kant ging, terwijl mijn grootste zorg was dat Dirk niet gewoon de auto uit flikkerde. Ging goed!
Even later was de situatie volstrekt anders.
Het rijden in een dikke bisschoppelijke Mercedes, gezeten op leren banken met bisschop en al, omgeven door koele lucht uit een airco en Gregoriaanse klanken uit de radio….
Was apart.
We waren uitgenodigd voor een uitgebreide lunch met hem in een hotel. Hiervan geen foto's.
Het gesprek was indrukwekkend en tweezijdig constructief. Samengevat komt het er op neer, dat wij hem gaan helpen met het trainen van meerdere mensen in meerdere

ziekenhuizen, terwijl hij ons eigenlijk alle medewerking heeft toegezegd met alles wat we hier willen doen. Ook wat we met het CCNV in Harderwijk willen realiseren. Details nu niet in dit verslag.

Na deze lunch, duurde tot ca 4:45PM, hebben we de jongens weer opgezocht en ontspon zich weer een stukje Ghanese organisatiekunst. Het resultaat was, dat Emmanuel met de taxi naar Berekum moest, wij Sr Judith ergens in Berekum hebben afgezet en nog en passant enkele nieuwe dokters uit Drobo hebben bezocht, niet nadat duidelijk werd waarom we met de pick-up moesten reizen.
Er moest nog een kleine hoeveelheid medische middelen worden opgehaald bij een groothandel.
De volgende plaatjes zeggen genoeg, denk ik!

Heerlijk land!!!!

Wordt vervolgd……..

donderdag 29 oktober 2015

Na het vanmorgen gecomponeerde stukje, nog even een afsluitertje van deze dag.
Vandaag eigenlijk een rustig programma.
Voor de thuisblijvers daarom maar een paar dagelijkse impressies.
Het ontbijt bestaat de laatste tijd vaak uit pancakes. Met die heerlijke banaantjes.

Met een bakkie maagetsende pleur!

Even een paar plaatjes gemaakt op het ziekenhuisterrein.

Duidelijk niet gesitueerd in een hospitaal in Nederland, waar men poogt hoog te eindigen op de AD-lijst of iets soortgelijk vreselijks.

En bij de kinderafdeling wordt het enig overgebleven fietsje schoongemaakt. De rest schijnt ergens in de dorpjes verdwenen te zijn.....

En toen werd het tijd om het ECG-apparaat naar de ER te verhuizen.
De kamer was opgeruimd en alles werd keurig op het bed uitgestald.

Als dan het stroomtouwtje moet worden aangesloten, blijken we toch duidelijk in Afrika te vertoeven.

Oeps!!!!!

Na een aantal patiënten van elders, was het wachten op Sr Judith met enkele mensen uit het vluchtelingenkamp.
Afgesproken was 10AM.
Dus reed ca 12 uur een grote wagen van de UNHCR het terrein op!!!
Waarna we in vijf kwartier vijf patiënten zagen. Hadden Thony en Emmanuel nog niet meegemaakt.

En dan blijkt de chief van het kamp voornoemde stroomvoorziening onbeschadigd te overleven.

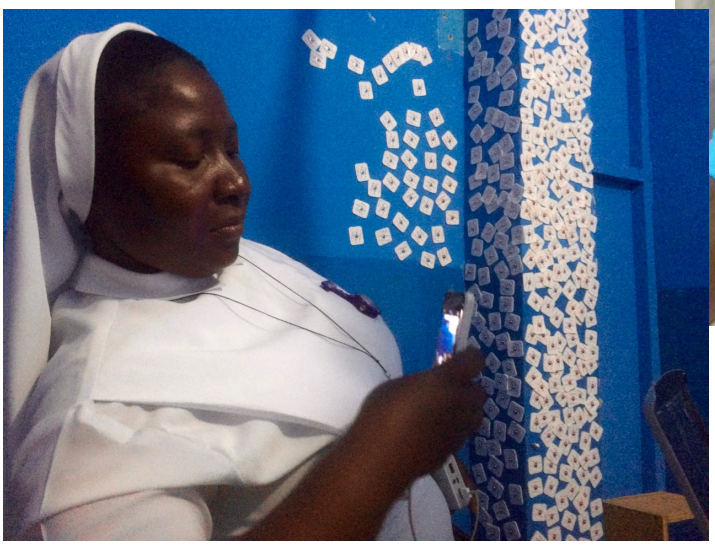

En de acties in de echokamer moeten uiteraard worden vereeuwigd.

De lunch was dus wat verlaat, maar niet minder sociaal gezellig.

Om de verder middag te vullen met instructie over training.
Morgen wordt, hopelijk het draaimolentje geplaatst.
En kan ik eindelijk, zonder de al geleverde en nu verdwenen spullen, een video van spelende kinderen maken.

We sluiten morgen verder af met een copieuze BBQ, georganiseerd door Frank.
“Porc & beer”?

Wordt vervolgd……..

vrijdag 30 oktober 2015

De laatste werkdag.
Dingen afronden.
Eerst maar eens praten met de timmerman over het speelhuisje.
Dit was het voorstel en de schets:

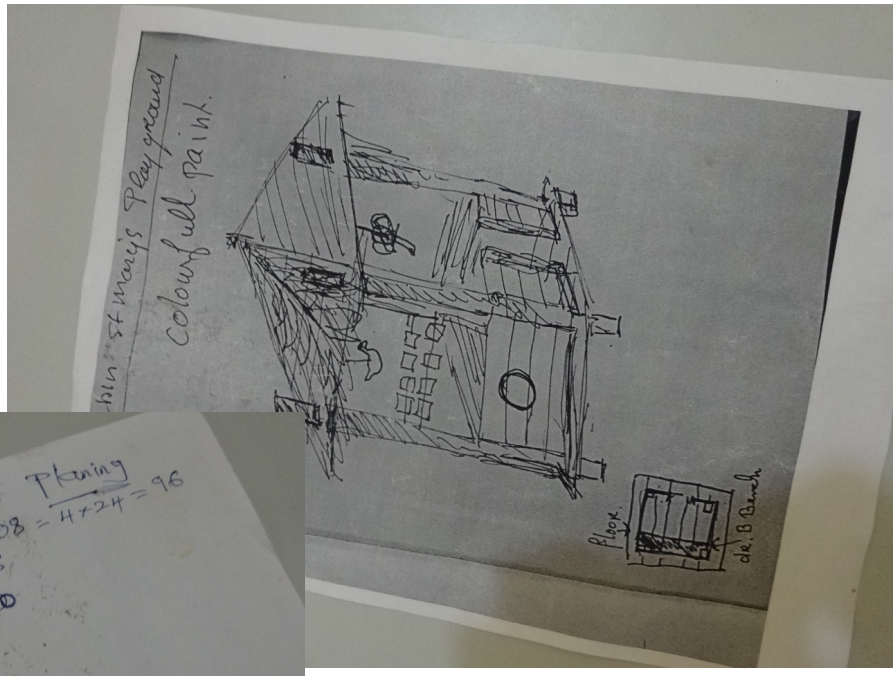

En toen kwam de "offerte" :

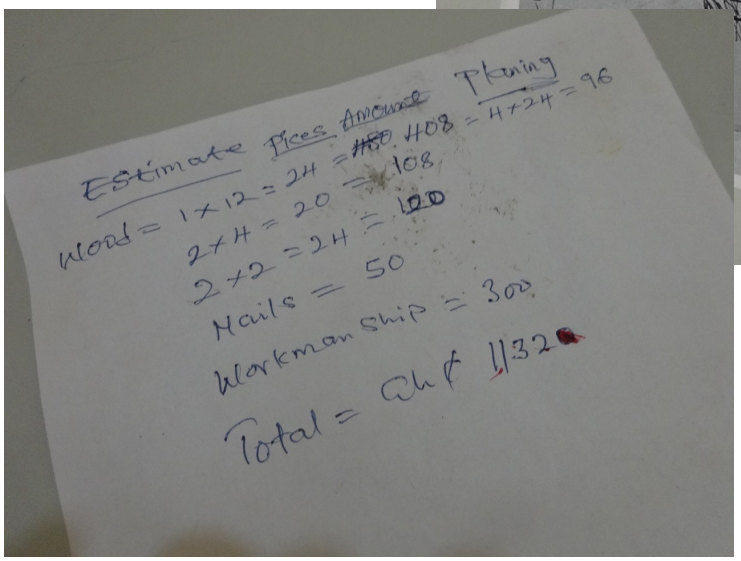

En eveneens toen realiseerden we ons, dat de "white skin factor" weer eens was gehanteerd: de prijs was zeker drie keer te hoog omdat wij onze blanke neus hadden laten zien. Natuurlijk, het was nog steeds niet duur voor onze begrippen, maar we hebben geleerd duidelijk "nee" te roepen.
Volgende timmerman!!!!!!

Daarentegen de smid.
Voor omgerekend ca €150, contant door ons betaald, heeft hij een draaimolentje voor de kleintjes gemaakt.
De ontwerpschets heb even een beetje niet meer, maar het resultaat was een duidelijk eigen interpretatie.
Maar zo zalig Afrikaans kleurrijk, scheef en gewoon aan elkaar "gebakken"! Vreselijk leuk.
Jammer dat de verf nog nat was, dus geen spelende "zwarte tuigjes" erop. Ik denk wel dat er op de compound nu heel veel kinderen met verfvlekken op hun broek rondlopen.

Gemaakt van betonijzer, een oude remschijf, een oude poelie en scheef gemaakte planken!!!!

Bij Frank kwamen we nog wat bekende computers tegen, die als server gaan dienen.

De effectiviteit van de afschrikbordjes op de deur is twijfelachtig.

Na de laatste lunch hier nog even met Angie de markt op om kruiden te kopen. Alleen foto's kunnen dit weergeven. Dus:

Amazing Natural Taste!
PROVENCE
TOMATO PRODUCTS

Buiten onweert het nu.
Het was vandaag ook wel erg warm.
We zitten nu in de hut met Thony nog na te praten over alles wat zij en wij deze week allemaal hebben bereikt.
De resultaten lijken op dit moment onvoorstelbaar goed.
En dus voel ik me nu even lekker een pietsie leeg en uitgeput.
Henk waarschijnlijk ook.
Straks een afsluitende BBQ hier voor de hut.
Zal vreselijk gezellig worden.

Morgen weer naar huis reizen.
Vertrek per bus of pick-up om 9AM, “due to traffic”!
Oh!
Het was een uiterst intensieve week en het is prima om morgenavond weer in het vliegtuig naar Schiphol te kunnen stappen.
En toch……
Iedere keer is het weer raak.
Ik weet dat ik zondag weer wat glazig naar de druilerige Hollandse wereld zal zitten staren.
Met herinneringen….
De eerste ontmoeting met de tien studenten in het kamp, voor wie we ons inzetten.
Absoluut “touching”.
Een schier onafzienbare collectie zwarte peutertjes en kleutertjes in en voor die school.
Dito dus.

Het daarop volgende indringende overleg met bisschop Kyamfi.
Groots.
En ongetwijfeld dat kleine zwarte hoopje mens in die vluchtelingenhut.
Een gevoel wat ergens in mij is geëtst.
En de cultuurschok terug, die iedere keer niet kleiner wordt.
Omdat we weer veel zullen missen de komende tijd.
Misschien zelfs een “hut” waarin de boiler het nu wel gedaan heeft. Weliswaar moest je hem voor het douchen uitschakelen om niet onder stroom te staan, maar toch.
Misschien de voor Nederlandse begrippen fantasievolle maaltijden van Angie, met combinaties die met recht een “smaaksensatie” mogen worden genoemd.
Misschien ook de wijze waarop iedere keer het programma weer anders liep en werd aangepast.
Misschien eveneens de “mierenhoop” van mensen die iedere dag hier de “hut” bevolkte, zeker als er wat te knagen was en voor Frank als het bier koud was.
Voornoemde mensen zelf zullen we echter absoluut zeker missen, omdat we ze in ons hart hebben gesloten, zoals ook zij dat gedaan hebben. Op hun onnavolgbare en vaak ook niet altijd begrijpelijke Afrikaanse wijze. Maar daarvan hebben we weer veel geleerd. Zoals we elkaar deze week wederzijds veel hebben geleerd.

Die cultuurschok terug dus…….
Heb ik al eens vaker omschreven, omdat er in jou dan iets veranderd hoort te zijn.
Ik durf rustig te stellen, dat als dat niet het geval is, dat er dan iets mis is.
Dat je dit hier allemaal niet echt hebt beleefd.
Dat de echtheid van alles hier je niet heeft geraakt.
Dat je dan ook niet je eigen echtheid hebt beleefd.
Misschien omdat dan een masker je dat onmogelijk maakt.

En toch houd ik van Afrikaanse maskers!!

Wordt absoluut vervolgd……..